

Andrea Popov Miletić, Novi Sad (Srbija)

Odsutno prisustvo Ruby, 25

Oglas je, kako je u njemu stajalo, bio za "pisanje sadržaja za odrasle". Na probni rad smo primljeni samo Meho i ja. Previše krhki za bauštelu, previše analogni za programiranje, Meho i ja smo bili tek toliko digitalni da pišemo poruke u seksi četui i s dovoljnim znanjem nemačkog za to što se traži.

Čitavu stvar su držala braća Ahmed i Ajnur koji su nam održali ubrzani kurs psihologije. Bili su to vrlo ljubazni momci koji nisu govorili mnogo. Obuka je bila kratka i sastojala se iz nečeg što bi se moglo nazvati "tehnike zapričavanja." Trebalo je svaku poruku završiti nekim pitanjem: "A ti?" ili "Šta bi mi još radio?" "A sad?" "Da li ti se ovo sviđa?" i ostaviti razgovor otvorenim. Još su nam kazali da nam je džabe i da iskucamo i pošaljemo sto poruka pošto pare dobijamo samo po mušterijinoj poruci. Dakle, po svakom enteru nekog tamo Hansa ili Franca, ići će nam po 50 centi. Rekli su mi da ako bude nekih problema, samo treba da pozovem null eins achtzig zweiunddreissig.

Sve je to izgledalo vrlo staromodno i pitao sam se zašto bi se iko pored svih video sadržaja i live web cam uključenja opredelio za ovako nešto. Sajt je bio užasno dizajniran kao da je neko isprovraćao sve te slike i fontove po ekranu. Tu je iskakala i živopisna slika koja se mrda (bila je to reklama za uvećanje penisa) koja je pretila da posetioca sajta opali po čelu, pa onda nešto za lečenje kondiloma, veštačka vagina Passion Lady, kao i matorka u mrežastim čarapama.

Nismo baš odmah bili upućeni u detalje kako će sve to funkcionisati. Imali smo jedan prozorčić u kojem razgovaramo s mušterijom, a u drugom je bila podrška gde si mogao da zatražiš

pomoć od ostalih kolega, u mom slučaju samo od Mehe koji se odsad zvao Monika. Naravno da smo se tu dopisivali. Dogovarali za pivo. Naravno da smo jedan drugome pisali: "Hallo, Schatz! Wo bist du? Schnell, schnell, meine Guzen explodieren!" i "Ja, ja, Monika!" i "Ja, ja, Ruby!" Ubrzo su se ispoljile tamne strane ljudske psihe i ispalo da sve što je ljudsko veoma mi je strano, pa smo se Meho i ja zavetovali jedan drugome ne samo da nećemo nikome pričati o čemu se sve ovde u ovim prozorčićima piše, nego da nećemo to podeliti ni jedan s drugim.

U drugom prozoru sam bio Ruby, 25. Ruby, 25 su voleli da češljaju, drže u krilu, dave dok ne poplavi.

Stari momak Hans je bio prijatan čovek koji bi me najpre pitao kako sam spavala.

Stari momak Hans: "Gde si lepotice? Šta si sanjala?"

Ruby, 25: "Tu sam, ljubavi. Sanjala sam kako jedem proju".

Stari momak Hans: "Šta je to proja?"

Ruby, 25: "Nebitno. Nešto iz mog zavičaja."

Stari momak Hans: "Jesi li je halapljivo pojela nevaljalice?"

Ruby, 25: "Mhm. Ja sam jedna gladnica i nevaljalica."

Stari momak Hans: "Koje reči najviše voliš?"

Ruby, 25: "Ne razumem pitanje. Misliš bilo koje reči na nemačkom? Omiljene reči?"

Stari momak Hans: "Da, neke koje ti se posebno sviđaju."

Ruby, 25: "Šta ja znam... Kopfkino¹, Kuddelmuddle², Luftschloss³. I Fernweh⁴".

Stari momak Hans: "Sada mi reci šta vidiš kada pogledaš kroz prozor."

¹ U bukvalnom prevodu: bioskop u glavi - kada zamislite nešto toliko detaljno kao da gledate film

² Haos

³ Bukvalno: dvorac u vazduhu; fantazija

⁴ U doslovnom značenju: bol-daljina; čežnja za "onim tamo"

Ruby, 25: "Vidim blok niskih zgrada između kojih je mali park. Drveće je zimzeleno. Trava je uredno pokošena, a sa strane su kontejneri s natpisima Weißglass, Grunglass, Dosen/Alu i Kunststoffe. Desno je prostor za druženje stanara, klupe, roštilj i zajedničke igračke za decu, tobogani i bicikli na odgurivanje za dvogodišnjake. Pored plastičnih i drvenih komunalnih igračaka, tu je i nekoliko kućica u kojima stoji alat za rad u zajedničkoj bašti, valjda. Bašta se ne vidi. Nikad nikoga nema u tom parku".

Brzo sam se setio da treba reći: "A ti?" da bi razgovor tekao dalje.

Stari momak Hans: "Tebe."

Stari momak Hans: "Lebensmüde⁵."

Stari momak Hans: "Isti takav park."

Stari momak Hans je još pitao zašto sam odabrala baš te reči.

Ruby, 25: "Zato što tamo odakle dolazim nema takvih reči. Ili možda baš zato što me podsećaju na tamo odakle dolazim."

Ruby, 25: "Mislim da ne bih mogla da sanjam nekoga koga nisam nikada videla u stvarnosti. Naš mozak u snu ne može da izmišlja nova lica, može samo da stopi poznata lica u jedno, može čak i da generiše lica prolaznika pored kojih smo na sekundu prošli na ulici. Jesi li znao to?"

⁵ Umoran od života

Posle tog poetičnog uvoda, razgovor bi se zakuvao dok se ne završi stegnutim prstima oko mog malog vrata dok mi se očne jabučice ne iskolače a zenice ne izvru. Sve je dobro dok nema slika, nema glasa, nema videa, nema pravih imena. Samo Kopfkin.

Radim *remotely*, iz svoje tople sobe, iz *homeoffice-a*, ja sam *content writer, freelancer* i *entrepreneur*. Bilo je to istovremeno i smešno i žalosno, ovde i dalje nisam bio ni blizu nečega što se smatralo prosečnim građaninom, a kad odem dole, dole su me zvali Švabo. Vesti odande bile su zanosne obline, automobil smrti, hotel užasa, da se naježiš, da se smrzneš. Rešenja odande bila su Beograđanin sa platom od 42.000 dinara uštedeo uz "sistem tri koverte".

U početku sam se posle posla dugo tuširao. Pio pivo i šnaps da se dezinfikujem. Zamišljao bih njegov glas i pegave ruke. Debeli okvir naočara. Njegov prazan stan ispunjen smeđim nameštajem. Ali pogled na moj tepih, na moje zavese, činio je da osećam kao da se sve to desilo ovde, kao da me Hans davio u mom prostoru, u mojoj sobi. U početku sam mrzeo ceo ljudski rod koji se izvruo na naličje u jednom prozorčiću, isplazio jezik i zinuo kao zepa. Kao oči dečaka kojem kažu: "Ne blesavi se, ostaće ti tako". Svet se izvruo i zauvek ostao tako izvru.

Počeo sam da njuškam svoju odeću, jastuke, svoje ruke. U mene i oko mene uvukao se neki starački miris i nisam mogao da ga se rešim. Nisam znao šta da radim, čime da ga sperem iz nosnica. Nisam mogao da pozovem null eins achtzig zweiunddreissig i tražim da ukinu taj smrad ili da tražim da ukinu Hansa. Kućna nega, stara pomada, memla, pušnica, brion, dedina odeća iz šifonjera, baba tetkina kolonjska voda, staračka koža na letnjem suncu posle rada u bašti, taj miris je bio na meni i u meni.

Meho je u ulozi Monike dobio lošu ocenu: "Brljiv, loš nivo znanja nemačkog, ne uživljava se." "Jesam li ja sve ono preživio da me jebe Švabo?", kukao je Meho u svom prozoru. Napisao sam

mu: "Eto ti ga sav besmisao rata". Dodao sam i isplaženi smajli da malo ublažim. "Izdrži još malo, još koji ojro da uzmemo." "Kako li su mogli tol'ko pod Turcima, ja ti ovo ne mogu jarane, a nema ni dva mjeseca." Stigao je i moj izveštaj. Dobio sam dobru ocenu: "Brza reakcija, kvalitetan sadržaj, pristojan nivo nemačkog".

Držao bih otvoren prozorčić ceo dan. Jedino što se mrdalo, bila je ona reklama za uvećenje penisa. Čekao sam da Hans prestane da oseća Lebensmüde i da me pita šta sam sanjala. Dok bih radio nešto što uključuje repetitivne pokrete kao što je peglanje ili mešanje graška varjačom, pomislio bih na Hansa i neke rečenice koje mi je govorio. Pitao se zna li on da pegla i ume li da skuva grašak.

Sa Hansom je vremenom postalo nekako lepo i tiho. Kao u onim dečijim knjigama u kojima biraš tok priče. Ako ćeš da pođeš sa Moglijem do Kralja majmuna, idi na stranu 64. Ako ostaješ sa Baluom pored reke, pređi na sledeću stranu. Sâm sam odlučivao kuda će priča ići. Hoću li mu dopustiti da me davi dok mi oči ne ispadnu i da me oblači u školsku uniformu a potom je skida ili ćemo pričati o grašku i proji. Došli smo do toga da mu, kada bude osam sati, napišem: "Hej, vreme je za tvoj lek." Navikao sam se da Hansove rečenice postoje u mojoj sobi. "Pusti sad to, Hans", mogao sam da mu napišem i da me ne davi.

Jedne večeri, bilo je to već gotovo dve godine kako smo se dopisivali, Hans je napisao: "Nisi ovde, nisi zaista ovde za mene Ruby, ako treba da idem u bolnicu, ti nećeš biti tu."

Ovo me zaista dotuklo, ali sam se setio da treba nastaviti razgovor, pa sam brzo otkucao: "A ti? Hoćeš li ti biti tu za mene?"

U drugom tabu sam otvorio recept za proju. “Moja baka je u svoje vreme bila direktor jedne ogromne fabrike i apsolutno najbolja baka na svetu – a tek što joj je proja:)” Svi recepti na tom našem sajtu počinjali su na isti način: moja baba, moja baka, moja nana, moja nona.

Stari momak Hans: Šta radiš sad, Ruby?

Ruby, 25: Pravim proju. Mogu da ti pošaljem recept pa ga prekopiraj u Google translate. To ti je slično kao Maismehl Brot. A ti?

Stari momak Hans: Razmišljam da li da popijem Nozinan ili Mendalex. Ili oba. U malo većim količinama.

Ruby, 25: Nemoj Hans, evo, dođi kod mene na proju. Jesi tu?

Ruby, 25: Hans?

Pogledao sam kroz prozor u onaj uredno pokošeni travnjak i igračke s kojima se niko ne igra.

Sledećeg jutra, u Mehinom prozoru, iskočila je poruka naslovljena kao: “Upitnik.” Poslao sam mu dve poruke.

Ruby, 25: “???”

Ruby, 25: “Tri upitnika, kontaš?”

Umesto Mehinog odgovora počela su da stižu pitanja:

- Od 1 do 10 koliko je maštovit bio Hans?
- Koliko je bio perverznan?
- Koliko vam se svidelo njegovo ime?
- Koliko ste se uzбудili u razgovoru s njim?
- Navedite koju emociju ste razvili prema njemu:

sažaljenje, ljubav, prijateljstvo, bliskost, gađenje, erotska privlačnost, naklonost kao prema očinskoj figuri, sve od navedenog, nešto drugo (navedite šta).

Posle kraćeg razmišljanja dao sam nekoliko sedmica i jednu bliskost.

– Hvala na odgovorima, vaši utisci nam znače da budemo još bolji!

Ljutito i potpuno van sebe okrenuo sam null eins achtzig zweiunddreissig. Glas operatera s druge strane je cvrkutao: “Čestitamo, uspešno ste završili prvi nivo konverzacije i integracije u društvo! Hvala Vam za fidbek o korisniku po imenu Hans, u pitanju je bot-tester koji radi po principu AI tehnologije.”